

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pati est Hominis Inevitabile Fatum

Neissen, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1721

Crux viæ dolorosæ, mœstam Deiparam; Mariam Magdalenam; piam
Veronicam complexa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49134](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49134)

CRUCES

in

Viâ Dolorosa,

MARIÆ dolorosæ JESU Ma-
tri!

Marix Magdalenæ , incompa-
rabili JESU amatrici.

Veronicæ extemporanæ Iconis
JESU effectrici.

Singulis singillatim, permistè om-
nibus,

Obviæ,

Herolosymitana traditio est; quam
Apostolicus terræ Sanctæ Missio-
narius, è Societate Jesu, in stationibus
gallicè conscriptis refert: Beatissimam
Virginem Matrem à S. Joanne Evan-
gelistâ admonitam; quod Jesus con-
demnatus, corpore per flagellationem
penitus lacero; capite spinis cruento, in
latronum duorum consortio, ipsemet
suis humeris crucem ad montem, sup-
plicii locum pertrahat; cucurisse do-
loris gladio transfixam, per confer-
tam turbam; per militum, qui vi-
am

*Dolorosa
Mater
linquitur
animo.*

am obsidebant, cohortem; Filio suo obviam, modestissimè obtestando, permittite transire afflictissimam Matrem, finite eam charissimum suum Filium, Filium unigenitum, extremum videre: & postquam propius accessit, viditque ipsum adeò, ut erat, deformatum; inclamasse fletibus ac singultibus interceptâ voce: esne tu, Fili mi, quem video, amantissimus meus Jesus? non te cognoscebam amplius: aspice in me, Fili mi, charissime: dumque Salvator oculos sudore ac sanguine fluentes detergeret, matremque intueretur; ipsam præ dolore, animi deliquio affectam, inter brachia S. Joannis Evangelistæ, & Mariæ Magdalenæ, qui ipsam comitabantur, placidè concidisse. Monstrantur hodie dum rudera, in mysterii hujus memoriam exstructi olim Sacelli. Immitis satelles cogebat Dominum, cujus cor filiali scindebatur amore, Matrem Syncopico affectu correptam derelinquere: nullâ unquam respirandi concessa mora, ita supra vires, plus æquo, impactis fastibus urgebant progressum; ut pondere

dere crucis prægravatus , paulò post prostratus humi, mole succubuerit, quid mirum? erat Dominus agoniâ debilitatus, in eâ continuè exagitatus tormentis; nullâ nec cibi, nec potûs, à tempore cænæ, refocillatione refectus, adeoq; viribus pœnè destitutus; lignum autem crucis, ut erat quindecim pedibus longum, & octo pedibus transversum, atque æqua proportione crassum ac latum; necesse est existisse graue admodum ac ponderosum; sub quo veluti torculrias trunco, obtritrus jacebat humi ac gemebat Salvator.

*Christus
Succumbit
oneri
crucis.*

Hic restituta sensuum facultati dolorosa mater iterum accedit: & jam ipsa vix erecta, reciproco mœrore deplorat prostratum; nec valens, nec permissa jacentem sublevare. Ergone sic oppressus jacet Salvator, desertus ab omnibus? non reperitur ergo in tanta hominum frequentia homo unicus benigni cordis, qui compatiatur & succurrat ad relevandum Dominum? nullusne est? qui applicet manum? qui juvet portare tantum pondus ad terminum montis? Non, non est ullus: omnes horrent crucem;

*Miseret
Matrem
oppressam.*

*Simeon
Cyrenæus
adigitur
sublevare
crucem.*

cem: nemo illam vult tangere, ne contrahat infamiam: necesse fuit minis & promissis adigere peregrinum fortè fortuna transeuntem. O fortunate Simeon Cyrenæ! O si scires, quanto te honore licet ignorantes, afficiant Judæi te constituunt, licet ipsemet nescias modò collegam hominis Dei, coadjutorem redemptoris mundi; bajulum instrumenti Salutis universæ; felix Simeon, cui tu te modò associas in levandâ cruce; ille te sibi aliquandò associabit in possidendâ gloriâ.

*Veronica
abstergit
faciem
Christi.*

Allevatus Simeonis ope progressus est Dominus centum octoginta passibus: & ecce præclarissimum facinus piæ Veronicæ. Sedebat hæc ad eolum & filia trahebat; advertit tumultum; audit clamorem; concurrentis populi surgit illicò, prospicit ex domo; conjicit oculos in confertam multitudinem; conspicit in eâ suum Jesum; qui & obtutum figebat in ipsam; quo concitata, cum notasset Sacram Christi faciem, sanguine ac sudore manantem; rapit sui capitis velum, irruit in plateam; perrumpit mediam turbam.

bam, transversam militum & apparitorum aciem penetrat: calcibus ac pugnis malè multata, sed spreis ictibus, devenit, ad quem aspirabat, suum Jesum: prosternit se ad pedes ejus, complorando adorat eum, & linteo suo triplicato obducit divinam faciem, sudorem ac sanguinem officiosa abstergit. Eja age Veronica, insignis creatura; fortis presentisque animi Virago, nunquam satis deprecanda. Scisne quid egeris? Cui, quando, & ubi beneficium præstiteris? Cui? illi quem agnoscere pro viro bono inter Judæos crimen erat & intolerabile nefas. Quando? tempore, quo æternus Pater eum tradiderat in manus peccatorum: quo angeli pacis prohibiti ei Succurrere, amarè lugebant: quo ejus apostoli ipsum deseruerant, prodiderant, & denegaverant. Ubi? Hierosolymis; ubi Judices, Præsides, Pontifices, iniquissimè conserrando conjuraverant in mortem Jesu tui: ubi plebs universa, urbs tota urgebat ejus necem, horrendum vociferans, Crucifigatur. Illi ipsi tu, tali tempore, tali loco: in summâ temporis injuriâ,

Porta iudiciaria.

in conspectu & medio ejus inimicissimorum, impertiris solatium; abstergis vultum; revereris ut tuum Dominum; æstimas & amas velut Salvatorem, adoras veluti Deum. Mereris Veronica, nobilis anima, semper & ubique & in tempore & in æternitate, tui nominis, famæ & gloriæ immortalitatem. Jam nunc verò, quid gratiæ refers domum? pretiosissimum sanè munus, quale nulli unquam creaturæ concessum in mundo fuit, Sacratissimam Scilicet Christi effigiem, triplicato tuo linteo tripliciter impressam age, expande tua sacra vela coràm orbe universo, respiciant mortales in faciem Christi Redemptoris sui. En prima adest Sancta Virgo, immersa doloribus Mater, præ luctu attonita effigiem stupet: legit & amat in eâ filii sui lineamenta; horret & plangit in illâ deformatam cruore ac sudore speciosam præ filiis hominum formam. Ast relinquenda Veronicæ effigies: Archetyphum ipsum requirendum est. Jam inde à domo veronicæ sexaginta passus confecerat Jesus usque ad portam, per quam

quam olim ex urbe ad montem Calvaria ibatur, & vocabant Judiciariam: exstant adhuc dum ejus rudera, & quaedam columna, ad quam, mortis sententiam, in reum, qui educebatur, latam affigere; & ut omni populo, causa mortis innotesceret, in transitu palam prælegere mos erat. Contemplare hic, fidelis anima; quomodo salvator, postquam attigit hanc funestam portam, procumbat in genua, & sententiam fatalem sibi prælegi humillimè audiat. declaratur ei, quod sit reus & convictus de Crimine læsæ Majestatis, divinæ & humanæ: divinæ; jactando se filium Dei: humanæ; prædicando se Regem Judæorum: & ob hoc duo præcipua, quæ excedunt reliqua ejus crimina, sit ad mortem & infamem crucem condemnatus, & clavis affigendus.

Quis hic intimos cordis moerores, quis compressos singultus piissimæ matris, sibi satis imaginari poterit? concipe, si possis, quid amanti Matri luctuosius. Audit illum suum filium qui quater mille annis antè promissus fuerat Judæis; qui per tot præfiguratus.

*Audit
Mater
sententiam
filio
prælegi.*

Patriarchas, per tot Prophetas annunciat; qui tot tantaque prodigia, ex quibus dignosci poterat, passim patrauerat; illum suum Filium audit reprobatum, haberi impostorem, indicari ut blasphematorem; & à populo, quem tantoperè amavit, cui intimè favit, ad infamem Crucis trabem rabiosè condemnari. Humillimus Iesus, mitissimus Agnus, excipit Sancto silentio iniquissimam mortis suæ sententiam; & egreditur Hierosolymis ad supplicii locum, Calvariæ collem. Ab isthac judiciaria porta usque ad montis pedem conficiendi veniebant passus ducenti: quibus confectis adeò debilitatum viribusque fractum notârunt Salvatorem, ut necessariò duxerint reficiendum: offertur itaque Vinum, sed nequiter Myrrhâ mistum: recusavit bibere, cum nausearet fumere: restabant à pede usque ad fastigium Calvariæ quinquaginta & aliquot passus superandi. Erat Calvaria tunc temporis cacumen rupis extra Hierosolymam positum; nunc in medio Civitatis circumdatum Ecclesia, & in sacellum omnino nobile transformatum:

*Mons
Calvaria.*

tum: ad quod novendecim gradibus, at bene elatioribus, quam quales nos passim commoditati aptamus, hodie dum ascenditur. Apparet inibi Crucis, dum ei confixus fuit Christus, resupinae spatium. Designatur statio, ubi lacrymosa Mater, discipulus, quem diligebat Jesus, Maria Magdalena, cum aliis piis mulieribus, cruentam hanc tragœdiam, lugubres spectaverunt. Notatur duplex locus, ubi binæ Cruces, cum boni, tum mali latronis statutz fuerunt: Crux boni latronis quatuor pedibus & medio à Cruce Salvatoris remota substitit: Crux vero latronis mali, à Cruce sancta, ad sex pedes distincta fuit, Cernitur fissura rupis, quæ intervallo pedis unius, propè Crucem maligni latronis, in obitu Salvatoris, ex terræ motu prodigiosè secuta, inter Dominum nostrum Jesum & contumacem hunc trifurciferum, separationem mysticam longius produxit. Est hodie dum hoc sacellum, in quo Salvator, Christus Jesus, Filius Dei, salutem ac redemptionem generis humani, in cruce mortuus, operatus fuit facile sacratissimus Orbis totius locus. Ut.

*In dolente
Matre
lens da-
tur Filius,
& cruci-
figitur.*

Ut primum cruciger Iesus attigit Calvaria verticem, iussus fuit supinam collocare Crucem: & dum pars una lictorum malleos, clavos, funes, aliaque supplicii instrumenta disponit: pars alia clavorum infigendorum foramina terebat; & titulum Crucis affigit: pars scrobes, quibus Cruces imponantur, effodit: en reliqua apparitorum pars, vestimenta jam sanguine concreta, verecondo Iesu detrahit omnia; atque ita plagis, vulneribusque, sexcentis recrudescuntibus, totum nudum exponit. Quale hoc maternis, castissimis oculis acciderit spectaculum? dijudica, si enormitatem capere, si doloris excessum attingere potes, fidelis anima. Enarrabo agendi modum, quem lugens Mater intueri; tacita cogebatur. Atrociores inter carnifices involabant in denudati crines; & genibus pedibusque ictum, immites trahebant dejiciebantque super resupinam Crucem: apprehendunt manum dexteram, eamque foramini in transverso Crucis ligno ad hoc præparato appositam, transverberant clavo, secundum Hierosolymitanam

tanã, cujus supra memini, traditionem, tredecim grandibus mallei percussionibus, quot malleorum ictibus adigebant clavum in dexteram Salvatoris, tot doloris acerrimi repercussus impingebant cordi Matris. A dextra ad sinistram deveniunt: cum jam nervi, venæ, musculi essent contracti, non pertingebat sinistra ad præparatum clavo foramen: itaque violenter extenduntur brachia, & tandem protracta ad terminum læva, novis tredecim percussionibus, clavo transfoditur: quo sensu doloris, haud facile reputandum. Quando perventum ad pedes; pro quanta violentia attracti fuerunt ad destinata sibi bina foramina! unum post alterum, quemque octodecim mallei percussionibus, clavo fixerunt; quam largo ex manibus pedibusque læsis, sanguinis profluvio, tam amaro ex oculis Matris, lacrymarum rivo. En virum dolorum, nunc cernimus Crucifixum. Jam erigenda una cum Crucifixo, & effossæ icrobi inserenda crux erat. Parcite nonnihil, amabo vos satellites, patienti huic; (rogabat pia adstantium

tium

tium Mulierum turma) nec nimis ruditer Crucis arborem agitate : vel minimus succussus novum graveque tormentum causabit affixo: sed quid mollius duris saxis loquuntur ? non est his feris curæ, moderatius Crucem movere; quin vehementi planè, & impetuosa succussione, truncum in scrobem intrudunt, tanto Redemptoris tormento; ut S. Mechtildi revelatum habeatur; Christum toto passionis cursu, passum non esse magis acrem sensibilemque hoc concussu dolorem. O Sancta Virgo, mœstissima Mater? hic liquet cor tuum amarum, esse mare amarum magnum.

*Maria
Magdalena ad
pedes Crucifixi ad-
voluta.*

Siste hic tantisper anima mea: & admirare mirabilem ac fidelem Christianam Mariam Magdalenam: firmata cruce, recedentibus ab ea lictoribus; ipsa amore divino Saucia, stat expedita ad advolandum ad eam: perge Magdalena, perge fidelis anima; prosterne te ante Crucem: amplectere Sacros pedes moribundi Salvatoris, exosculare vulnera, misce oculorum tuorum liquores, cum sanguine venarum dilecti
tui:

tui: agito communes nostrum omnium partes, dicito Jesu, corde contrito ac humiliato, corde tuo & nostro: O amabilis Iesu! Sponse animarum nostrarum sanguinee! mea sunt peccata, quæ te tam crudeli, tam infami morte morico egerunt: mea sunt peccata, quæ sacratissimum tuum caput spinis cruentârunt: mea sunt peccata, quæ hos clavos manibus pedibusque tuis intruserunt, teque huic lino confecerunt. Ah magne Deus! Crucifixe amantissime? parce mihi, parce & misericordiam gratiosè largire: misericordiam Deus meus; misericordiam!

Interea, posteaquam Iesus Matri Joannem, & Joanni Matrem recommendaſſet; exspirat, quando divina Mater, lacrymarû largitate jam propè exsucca opplorabat Filio mortuo siderata primum; mox confecta mœrore, subsidens adoptati novi Fili D. Joannis, aliarumq; condolentium fœminarum ulnis, velut comortua fulciebatur. Magdalena verò in alta amantis animi lamenta erumpens, venustissimos suos capillos præ extremo luctu prolixè spargebat; quantum lacrymarum torrens, & singultus lon-

*Mortuo
Iesu sub-
sedit Ma-
ter.*

*Magdale-
na lamen-
tatur.*

longi sinebant; exclamando: ah! pati-
 ne ego Magdalena, quod meus Iesus
 moriatur sine me suâ Magdalena, po-
 teròne ego deinceps vivere sine illo?
 non potero; non possum: oportet ut e-
 tiam me crucifigat amor. O divine a-
 mor! en corpus meum, contenta sum,
 rape aditum, trucida en manus meas,
 pedes meos; eos, enixè rogo, confige
 clavis en membra corporis mei omnia;
 inflige eis cruentas plagas, & vulnera
 sexcenta Salvatoris mei. O si possem
 qualicumque meâ tormentorum tole-
 rantia redimere vitam mei amabilis Ie-
 su, quàm cuperem iis emori! quàm
 vellem enecari! libens mille subirem
 Martyria, ut ipsi redderem vel unicum
 vitæ momentum. Sed actum ago; ipse
 mortuus est: non respirat amplius, lan-
 guet totus, nullum restat indicium vi-
 ventis. Age ergo Magdalena, & tu
 morere; morere in hoc supplicii thea-
 tro: oportet te ad pedes amantissimi tui
 Domini, qui te tantoperè & amavit,
 & dilexit, fidelem emori: vel si idip-
 sum ille non sinat; deinceps inter suspi-
 ria; inter singultus ac lacrymas; lugu-
 brem,

brem, imò mortuam duces vitam: et si creaturæ interrogent hujus causam; dicet audacter, quod fidelis Magdalena, amatrix fortis, obitum sui Domini super omnia dilecti continuo & in ævum, deplorare juraverit.

Quam primùm nunc Dominus noster Jesus in manus æterni Patris suam animã reddiderat; Joseph ab armathæa nobilis decurio, obtento à Pilato corpore Jesu; ipsemet cum perquam honorate Viro Nicodemo, & Joanne Evangelista, exanime corpus de cruce defigunt, & in virginea brachia dolorosæ mateis Suaviter dimittunt. Ecce jam stringit amplexu divinum hoc depositum fidelissima Mater, quo sensu, quo cordis motu? pie lector, considera. Fili mi, exclamat, quis te morte tam miserabili condemnavit? quis te tam crudeliter deformavit? O adorandum caput! dignum portare coronam immortalis gloriæ, quis te spinis transfodit? O blanda facies! plena illecebris! quæ ipsos angelos venustate tuâ stupentes, in admirationem rapiebas; quis istam tuam pulchritudinem, quis vultus amœnam

*Depositu-
tum de
cruce cor-
pus, di-
mittitur
in brachia
matris.*

*Lamentã
Matris.*

nam guatiam & decorem , ità oblite-
 ravit? O formosi , plus quàm Sol radi-
 antes oculi ! quis vestrum fulgorem ex-
 tinxit ? O genæ ! O labia ! O suavil-
 simum os ! quis vestrum florem ,
 quis purpurissimum , quis roseum ni-
 torem ità hebetavit? es ne tu fili mi, for-
 mosus ille præ filiis hominum ? undè
 ergo hic squalitus pallor ? hæ lividæ
 contusionis ? hæ cruentæ plagæ ? hoc
 sanguinis coagulum ? hæc tanta defor-
 mitas? O sacrum Pectus ! O apertum la-
 tus ! O cor lanceâ perfossum ! O
 exsanguis venæ ! O dorsum, virgis, fla-
 gellis, catenis conscissum, discerptum,
 dilaceratum ! O luxata brachia ! O ma-
 nus ! O pedes clavis perforati ! estne fili
 mi, tuum corpus, quod video: an alterius
 cujusdam furciferi ah nimis , quàm
 vellem , benè video ; est, est ipsissimum
 corpus tuum. Exosculer ergo hoc divi-
 num corpus sic malè laceratum: adorem
 illud piissimè ; ut fixis osculis & impen-
 so cultu, refarciam quodammodo con-
 tumelias quibus impiissimè affectum
 fuit. Non cessabo crebra reddere os-
 cula aperto lateri, Charitatis fonti, ostio
 cordis mei Jesu. Et cur non intro per
 hanc

hanc portam? quare non commorabor
 ibidem abscondita reliquo vitæ meæ
 tempore? & si me mortales requirant;
 veniant, me invenient Materno affe-
 ctu plenam, amoreque raptam, in hoc
 Sacratissimum latus, velut pretiosissi-
 mam mundi regiam, animæ meæ requi-
 em unicam, esse delatam. Recurrit huc
 traditio Hierosolymitanorum; quod
 Sancta Mater, omni illo tempore, quo
 post mortē filii sui, domini nostri com-
 morata ibidem fuit quotidie obeundo
 stationes passionis, & secundum facul-
 tatem suam exiguam, elargiendo eleē-
 mosynas, unice occupata vixerit. Quid
 censes prudens lector; nunquid satis est,
 quod Patitur Deipara, ut meritò in no-
 vâ nostrâ lege ordinis Crucigerorum
 fundatrix, ac Martyrum Regina cele-
 brari queat? de quâ D. Bernardus con-
 testatur; quod una plus, quàm omnes, *Mater*
 quotquot fuerant Martyres, passa in *passa in*
 cruce fuerit Jesu Mater Maria. Du- *filio.*
 cebatur circulus inter cor Jesu & cor
 Mariæ volvebatur gyros inter oculos
 filii, & oculos Matris sympathya
 prævalebat inter corpus Jesu, & corpus
 animæ Mariæ: Sensibilis dolor, pri-
 ma

ma passio cœpit in corpore & animo Salvatoris mox inde per oculos hausta, penetravit in viscere Matris, cujus ipsius animam doloris gladius pertransivit: quidquid filius patiebatur in corpore, id totum Mater amarissimè Sentiebat in corde.

Prosequitur funus inferendum sepulchro.

Torma sepulchri.

Cum jam teneritudini materni affectus indulisset non nihie magna Mater, tradidit gratissimū pignus, Sacrum funus mixturâ Myrrhæ & aloës condendum; ac porrò in sepulchrade monumentum, quod Joseph ab Arimathæa, in horti sui Galvariæ rupis contigui, declivi petrâ, novum ac nobile, pro sua quidem aliquando sepulturâ excinditur curaverat; at nunc opportunè, defuncto suo Domino, amoris & honoris ergò consecrandum præoptabat, piè inferendum prosequebatur. Referebat monumentum hoc, conclave aliquod parvum in quadro septem circiter pedibus longum ac latum, octo pedibus altum erat in medio figurata ex saxo ara, super quâ mortuum Salvatoris corpus repositum conquiescebat: ostium habebat a deo humile, ut non nisi incurvo corpore in-

introire quis posset: nunc circumdaturum est præclaro Sacello: quadraginta tres lampades argenteæ, & aurea una unionibus, lapidibusque pretiosis decorata, diu noctuque ardentes, faciunt Sacratum hunc locum, prorsus eximiam spirare Sanctitatem. Postquam Joseph corpus sindone involutum posuerat in monumento, advolvit Saxum magnum ad monumenti ostium, & abiit. Manebant autem Maria Mater Jesu, Maria Magdalena, & alia mulieres piæ; sedentes contra sepulchrum; usque dum eas ingruens nox compelleret ad Civitatem regredi.

Eja ergo, Dolorosa Mater, regredere unâ cum pio fidelique Sociarum tuarum agmine: compone aliquantulum afflictam tuam animam ad quietem. Agnosceimus te crucigerorum exercitus, post tuum filium, virum dolorum supremam Ducem, veneramur te afflictorum Principem, te Martyrum Reginam imploramus; ut nobis tuis asseclis, crucem post te trahentibus, crucifixi filii tui gratiam impetrare; tuumque ma-

K ;

ter-

ternum solatium in calamitatibus nostris impertire, non dedigneris. Sic ave, sic fave, & vale Maria.

Alterâ die, cum Principes sacerdotum & Pharisæi munirent sepulchrum; signarent lapidem; milites apponerent custodes; interdicebatur piis omnibus accessu. Attamen inconsolabilis, sine Jesu inquieta, Maria Magdalena; continuo accurrebat; vel remotè visura sepulchrum. Dum secundâ luce, valdè mane, veniret ipsa & Maria Jacobi & Salome, aromatibus instructæ ut ungerent Jesum, sollicitæque ad invicem dicerent quis revolvat nobis lapidem? respicientes? viderunt revolutum: & introeuntes in monumentum viderunt Angelum sedentem à dextris, coopertum stolâ candidâ: & obstupuerunt: qui dixit illis: nolite expavescere: Jesum quæritis Nazarenum Crucifixum: surrexit, non est hic; venite, videte locum, ubi positus erat Dominus: præcedit vos in Galilæam; ibi videbitis eum. O Angelum bonum! quam variè

Tres Mariae ad monumentum eunt.

Jesum resurrexisse intelligunt.

variè ad hoc tuum nuntium concer-
tabant affectus in piis hisce fœminis !
lætari debebant ob victoriosam Chris-
ti resurrectionem : contristari non
desinebant ob Dominum non amplius
reperitum , non visum , non saluta-
tum. Vehementiori Magdalena te-
nebatur amore simul & dolore : ite-
ajebat ad socias suas : redite do-
mum : ego hic in horto propè monu-
mentum commorabor. Paulò post
sola , liberalius vacabat mœrori ,
ah ! ajebat , quid egisti Magdalena ?
cur unquam ex hoc loco recessisti ?
cur non unà cum illato Domino in
monumentum ingressa , in eodem per-
severasti mortuo conclusa ? ah nunc !
quæ nam tandem dies reddet mihi di-
lectum meum ! quodvis temporis mo-
mentum mihi annus est : minima
hora ævum. In his lamentis perfusa
lacrymis , ardens desideriis , jam se in-
clinas prospiciebat in Sepulcrum , jam
antè illud stans , foris plorabat ,
jam in horto inambulans omnia luf-
trabat ; ubique unum quærens , u-

*Magdale-
na in hor-
to indulge-
bat affe-
ctibus.*

*Vidit, non
agnovit
persona-
tum Do-
minum.*

num Dominum expetebat. Conversa retrorsum, Joannis 20. vidit Jesum stantem, & non sciebat, quia Jesus est: dicit ei Jesus, mulier quid ploras? quem quæris? illa existimans, quia hortulanus esset; dicit ei: Domine si tu sustulisti eum; dicit mihi, ubi posuisti eum, & ego eum tollam. Rectè Magdalena, urge, insta, virum tenes: ille, ille est, qui sustulit eum; dicat, ubi posuerit eum; sed, nonne vides, ubi posuit eum? ibi ubi vides eum, posuit eum, & ego, inquis, tollam eum; quomodo Magdalena? tu tenera mulier tolles virum? intelligo: fortior te ipsa est dilectio tua. Sed ecce personatus hic hortulanus, solito Magdalenam nomine compellat, & vocat Mariam: quâ voce auditâ, hortulani persona ponitur, & Jesus agnoscitur. Conversa Magdalena dicit ei, Rabboni, id est, Magister: ac veluti humo sublata, cupidis lacertis ad volat ad amplexandum: at Jesus continet suavissimum fervorem; arcet à caro amplexu, & dicit ei: noli me tangere, nondum enim ascen-

di

*Agnoscit
Jesum.*

di ad Patrem meum. Magdalena amico
hoc repulso amplius inflammata; dispa-
rente Domino, remanet toto pectore
peramans, spontanea ac perpetua a-
moris Sancti Captiva.

*Manet
captiva
amoris.*

Nobile Magdalenaë castrum ob ex-
hibita Domino obsequia jam dudum
Pharisæis redditum fuerat invisum :
post necem denique Salvatoris, suum
virus & odium apertius evomebant in
ejusdem incolas, binas Christo charis-
simas Sorores Mariam Magdalenam &
Martham, & earum Fratrem, resusci-
tatum Lazarum : quos omnes una cum
aliis Christianis comprehensos, in na-
vem sine velo ac remigio, impositos,
turbulento Castissimoque, mari ad
certum naufragicem, barbarè com-
mittebant. Ast verò navis, gubernante
genio probo, salvis omnibus Massili-
am appulsa fuit. Ubi tandem Lazarus
Massiliensium creatus est Episcopus.
Martha mirabili vitæ sanctitate, & cha-
ritate singulari, in locum à viris remo-
tum, cum aliquot honestissimis fœmi-
se recepit : unde, dum vixit miraculis
clara, migravit ad Dominum. Magda-

*Exponi-
tur mari
cum Soro-
re & Fra-
tre.*

Adit solitudinem.

lena verò orationi & pedibus Domini assueta; ut, quam elegerat, optimâ parte contemplandæ cœlestis beatitudinis frueretur quietius in vastam altissimi montis speluncam se contulit; ubi ab omni hominum consuetudine disjuncta incomparabilis hæc crucifixi Jesu a-matrix, imprimis rogavit Dominum suum Jesum, ut qui potissimum pietatis actu se distentam amet; quibusque ad suum ergâ ipsum amorem quotidie contestandum, mentis affectibus occupandam cupiat, sibi declararet. Misit ad eam Dominus Angelum præferentem manibus Crucem; quâ ante fores ipsius antri collocatâ, commendavit Magdalena, ut Cruci quotidie adjiciat oculum, ac mysteriis in ea gestis animum pascere ac exsaturare non cesseret. Id quod Magdalena, annis quibus ibidem solitariè vixit, triginta duobus constanter præstitit, non raro, (sunt qui asserunt quotidie,) ex hoc exercitio, ad audiendos cœlitum canentium choros, ab Angelis delata super sidera.

Cux antro præfigitur

Ecce

Ecce Cruces propinquorum, & quos unquam mundus, habuit amantissimorum Christi mortalium: nec ab his longius abibo. Unicum adhuc nostri temporis perinsigne Crucis specimen, quò agmen iustorum claudam, salva, ut sperem patientis gratiâ, spectandum profero.

CRUX CÆSAREA

Justi Imperatoris.

LEOPOLDI

Speñator adstet Orbis: Supremus Mundi Monarcha paritur. En in publicum procedit Crucifer Leopoldus, Romanorum Imperator Augustissimus: Invictissimus Cæsar, Rex potentissimus, Dei cultor eximius; divinæ legis observantissimus Princeps.

Hic ego, Lector benevole, non tam fidem tuam ex solo auditu imploro, quam oculos apertos postulo, ut ea, quæ hac nostrâ ætate, dicam, an tempestate, in conspectu tremebundæ totius Europæ gesta sunt; velut repræsentata obtutibus nostris spectacula, quasi coràm contemplemur.

Coepe-